

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

POLITIKAI UJSÁG.

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 502.

Felolvasó szerkesztő:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 10 korona, félévre 5 korona,
negyedévre 2 korona 50 fillér. — Egyes szám ára 10 fillér.
Kiadóhivatal: Landemann Miksa és Társánál, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legutányosabb árban közölünk.

Visszapillantás.

Sátoraljaiújrhely, aug. 19.
Írta: Dr. Kossuth János
VI.

A kórházra elmondottakat nem vonatkoztatjuk annak orvosi és felügyelői személyzetére. Sőt teljes előismeréssel adózunk e helyütt a kórház érdemes főorvosának, aki munkás életének nem csekély részét szentelte azon intézmény érdekeinek.*) Nem rajta mult, hogy modern kórházunk nincsen, mert ő, — már ez előtt csaknem húsz esztendővel, sürgette irányadó emberek előtt a kórház ujonnan való átépítettését, rámutatott a tarthatatlan állapotokra, demonstrálta, hogy a hajdani kórház bódéiból nagyjából átfurmált kórház rendeltetése céljainak meg nem felelhet. Hogy süket fülekre talált, az sajnos — de természetes.

Hiszen húsz év óta nem történt itt semmi, kivéve a minék muszáj volt történnie, adófizetés, katonaujencozás és hébe-hóba a vármegye házának a kimeszeltetése. A vármegye politizált és aktákat intézettek el úgy ahogy, földolgozott volt sok számot mutatni ki, s a tisztí ügyészi véleményeket forszírozgatni.

*) Még pedig 17 évig ingyenes orvosa volt a kórháznak, fizetése pedig ma is az, amit ez előtt 60 esztendővel állapítottak meg.

TÁRCA.

A doktorné ellen.

„Felsőmagyarországi Hírlap” eredeti tárcája.
Írta: Toma István.

— Mehetünk! így szólt a mama ahhoz a nagy leányhoz, akinek az urak az imént gratuláltak, többé-kevésbbé sikerült bókók kíséretében, az első hosszú ruha felöltése alkalmából.

A leány a mamára nézett, s nagy, meleg tekintetek közt kérte:

— Édes mamuskám, csak még öt perczig sétáljunk. Miért legyünk mi az elsők, akik itt hagyjuk a korzót. Meg azután már nagy leány is vagyok. És bohókás, szegénylős kacagás közt belécsimpalkozott a mama karjába, aki szigorú arecal hallgatta végig a kaczagó leányka szavait, s meglehetősen erős, csipős hangon mondta:

— Nem bánom. Maradunk még tíz perczig, nem azért, mert te kéred és mintha én lágyultam volna szavaira hanem mert nekem úgy tetszik.

A nagy leány, akit az emberek „aranyos” Erzsikének hívnak ott a korzón, palam et publice megcsókolt.

Hogy a kórházba szorult tót napszámmal mi történik, ki törődik azzal? Köszönje meg a rántott leves kosztot, amit kap és ha kigyógyul, menjen Isten hírével. Az a karból szagos levegő nem ura atmoszféra, jobb annál a kaszinóban. Így ne csudálkozzunk azon, hogy néhány év alatt a vármegyei kaszinó háromszor is helyet cserélt, mivelhogy jó nekünk szemekkel nézni a blattot, míg a kórház ma is abban a bódében szorong, amit Bretzenheim herceg ajándékozott, mivel az ujhelyi sóházat kaszirozták és arra többé szüksége nem vala.

A sátoraljaiújrhelyi közkórházra vonatkozólag elmondottak az adminisztrációnak jellemzésére szolgálnak. Szemébe ötlük azonkívül közéletünk tényezőinek lustasága és halogatási hajlama. Hiszen évek óta vajudik a kórház építési ügye a kezdet kezdetén. Ha kérdezzük, miért stagnál az ügy, mindenki más okot említ, jelétül a tervtelenségnek, a ziláltságnak, az igazi kötelesség tudás hiányának, vagy a kivitelben való erőtlenségnek. Az egyik szerint nincs pénz, vagy ami van, az nem elég. De hát akkor minék volt a régi kórházat elcserelni, a cserébe kapott telekhez új telket vásárolni s magyarárn mondva olyan helyzetet teremteni, amelyik mellett van is meg nincs is kórház? Ha pedig —

akármint én kivételülőbbat tudok ő nagyságáról.

A mama arcáról elpárolgott a felháborodás, szokatlan gyengédséggel igazított valamit az Erzsike kalapdíszén, miközben a legtökéletesebben szímulált érdeklődéssel adta meg az engedélyt a kis doktornéról szóló történet elbeszélésére.

— Tudod édes mamám, kezdte Erzsike, pajkos szempillantást vetve anyjára, — hogy a doktorné előszereettel foglalkozik a tisztékkal, akiket, amint Ella mondta, „csinos ördögök”-nek szokott nevezni. Amde a tiszték közt is bizonyos osztálykülönbséget állapított meg, melyben legalól vannak a fuvézerek, utána jön a különféle gyalogság, közbeesnek a tüzérek és az egész hadsereg koronájúál a huszárokat tekintti.

— Azonban Ella sem mondhatta meg, vajjon a közösöket felje helyezi-e a honvédszázadokhoz, mert a helyi svadron közös és így a honvédeket megillető helylyel bizonyára még maga sincs tisztában. En a magam részéről a közösöket kedvelem.

— Erzsók!

— Bocsnát kedves anyukám, igazad van, ez nem tartozik a történetbe. Továbbra objektív maradok. Nos hát

akármint én kivételülőbbat tudok ő nagyságáról.

amint mások mondják — az a baj, hogy a tervező a saját fantáziájában keresve a fedezetet 500 ezer korona költségelőirányzatú terv helyett 800,000 koronából felépíthető kórházat tervezett, ebben nem látunk akadályt, a világba tervezgető utópistának meg kell köszönni a szíves fáradságát s tervével más városba küldeni.

Mondanak még sok egyebet, mi igaz belőlük, mi nem — ahhoz semmi közünk, de a közkórház ügye egy hajszálnyal sem halad előre. Ehez már köze lehetne a közélet tényezőinek, s ideje volna egy kissé meggyorsítani az illető mechanizmust. Külömben pedig ajánljuk melegen ezt az ügyet a belügyminiszter figyelmébe. Előtte talán nem lesz közönyös az, hogy egy 17000 lakosa város közkórházának fölépítettését a vidéki slendriánság ad kalendás graecas halogatja.

Vármegyénk népoktatási ügye is mostoha gyermeke volt az adminisztrációnak, különösen a felvidéken. Leszámítva az állami iskolákat s néhány jobb karban tartott felekezeti iskolát (pl. a z. színait), elmondhatjuk, hogy felvidéki közsegekben a néptanítással, különösen pedig a magyar nyelv oktatásával a kezdet kezdetinél sem vagyunk. Utalunk e tekintetben a tanfelügyelő leg-

többi jelentésére, amelyből a közgazgatási bizottság sajnos tanulságokat meríthet. Sok drága időt vesztgettünk el e téren, amely aligha pótolható.

S hogy a mulasztás fölötti megdöbbenésünk nem akadémikus jellegű, azt ijesztően bizonyítják más természetű jelenségek is, amelyek meg egyrészt tulbecsülnünk nem szabad, másrészt a tizenkettedik óráját jelzik az adminisztratív és a társadalom halasztathatatlanság közös akciójának.

Ad vocem társadalmi akció, Aluszékonyabb, fásultabb, sőt tehetetlenebb társadalmat a zemp-lénmegyeinél már el sem képzelhetünk. Kivéve egyetlen járását a vármegyének, ahol dicséretes munkásságot fejt ki a társadalom gazdasági, kulturális és filantropiai téren egyaránt, egyebütt, kivéve a kaszinókat, amelyekben egyedül a kaláber haladt a korrall, másutt életet nem találunk.

Sátoraljaiújrhelynek központi ereje a szó teljes értelmében hiányzik. Sárospatak nagy intelligenciájával el van szigetelve, tudósainak szellemi működése kiváló sőt nagy-szabású, de épen azért nem is állhat a helyi érdekek szolgálatában. Azonkívül Sárospatak szituációjánál fogva legkevésbbé alkalmas a vármegyére kiható nyomatékossabb társadalmi erő kifejtésére,

az özvegy doktorné így állapította meg a sorrendet, de azért egyforma szívesen vette a csinos ördögök mind-egyikének udvarlását. Így látja, vagy így gondolja a társaság. De épen ez a rövidlátás az oka annak, hogy kevesen, igen kevesen ismerik Berettyó huszárfőhadnagyának előnyét, melyet a doktorné biztosít számára a többi fölött. Azt tudja mindenki, különösképpen tartják, de egyuttal megengedhetőnek is, hogy X. Y. Z. és így tovább társalgás közben egy-egy elmésségért, vagy ügyes bókért megcsókoltatják a szőke asszony rózsás körmeit, de azt senki sem tudja, hogy Berettyó főhadnagy bálók alkalmával az ablakmélyedések bizalmas rejtekében vérdús ajkaival leleszap az asszony izzó, fehér testére...

— Erzsók, megint a csók! fakadt ki a mama, ki különben teljes, sőt feszült érdeklődéssel hallgatta a doktornéról, az ő szívből gyűlölt ellenlábásáról, a nagy leány, a tizenöt éves leány elbeszélését! — Erthetetlen, hogy milyen izléstelen vagy!

— Kedves mamám, bocsáss meg, de elvégre is e nélkül meg nem értem a történetet, én pedig hidd el, úgy beszélek róla, mint akár a Da-

A helybeli összes tanintézetekben használandó legújabb kiadása

TANKÖNYVEK

Lövy Adolf és Landemann Miksa és Társa könyvkereskedéseikben kaphatók.

hogy miért, alkalom adtán elmondjuk.

A felvidéki városaink közül egyedül Nagymihály bír a fejlődés attribútumaival és dicséretére legyen mondva, annak a kis városkának a polgáraiban nem hiányzik sem a képesség, sem a készség arra nézve, hogy kedvező helyzetét érdeme szerint méltassa. Halad is szemlátomást és haladása annál is örvendesebb jelenség, mert hogy ugy fejezzük ki magunkat, azt kizárólag a maga emberségének köszönheti, demonstrálva azt, hogy a polgárok szorgalma, tettekben nyilvánuló haladási ösztöne protekció koldulása nélkül is biztosítja a fejlődést.

Okossága, hogy okos embereit meg tudja választani és meg is becsüli őket. Szerencséje, hogy emancipálni tudta magát a párt-politikai uralom sorvasztó hatása alól. Társadalmának erejét a vidékének aránylag jó magabíró intelligenciája is táplálja.

Csak hogy a változó társadalmi tényezők ereje nem áll arányban a feladatok nagy tömegével. Hiányzik itt a központosító erő, a zárt ember, aki irányítani képes és kész lett volna a társadalomnak részben szunnyadó, részben alig működő erőit az öntudatos cselekvésre. A politika elnyomott mindent. A főispán előtt gyanus volt minden energikusabb társadalmi tevékenység, lett legyen az kaszinó alapítás, dalárda szervezés vagy bármi a világon.

Ujhelyben még a merőben városi ügyekbe is folyton belé- a-kozott. Emlékszünk egy városi tanácsos választásra, a melynél egész befolyásával engagirozta magát, mert az egyik jelölt megválasztásának a forszirozása néhány függetlenségi párti csizmadianak a behódolását helyezte kilátásba. Mozgósították a megyei hadak,

lai Lumáról, akit sose láttam. — Én annak a eskő . . . pardon valaminek melegét, tüzet, üdvösségét, a mint a költők éneklék, soha sem éreztem. Pedig úgy tudom, hogy egy tizenöt éves leány . . .

— De Erzsők!
— Jól van anyáskám, te akarod nem folytatnom.

És a nagy leány alig tett egy pár kedvetlen lépést édes anyja oldalán a kerti porondon, a mikor a mama észrevehetően enyhe és ravasz-kas hangon mondta, mintegy maga elé:
— Rosszul értetted. Csupán a eskőről való fecsegésedet tiltottam be, a történetet hallgatom.

— Ugy? Pedig ha megengeded mamukám, az egy kicsit melegebb valami, mint egy eskő, amelyet ige nélkül ejtünk ki főnévgyauánt a mamák színe előtt.

— Gyermek vagy, illetlen vagy, folytatd!

— Nos igen, hát sok mindent beszélnek a kis doktornőről, de azt nem tudják, vagy arról tán nem mernek fecsegni, azokon az unalmas jourokon, hogy a főhadnagy részéről merészt valamit az öltözében egy-egy vigyázatlan percben az aszszony viszonzza avval a kimondhatatlan valamivel. — Ilyen thémák pedig elűzhetnék azt az altató hangulatot. Egyébként pedig a doktorné nem sokáig hordja a gyászt, mert amint Ellának megsugta, érthetetlen, hogy mennyire bizalmas ehhez a lányhoz, — a főhadnagy három hónap mulva, amikor a gyá-

volt lőtás-futás, kapacitálás, egyezkedés, ijesztgetés, szóval tiszta vátás.

A vége a dolognak az lett, hogy a főispáni protegé meg bukott. Láttunk érdekes kaszinói választást is, mivelhogy a világbéke függött attól, ki legyen a városi kaszinó választmányának a tagja, ki nem.

szept. 3.

A homonnai választó kerületből azt az értesítést kaptuk, hogy a gör. kath. papság és részben aróm kath. papság is néppárti jelölt felállítására törekszik, illetve, hogy ilyen képviselőjelöltet okvetlenül felállítani fognak és nagyon biznak jelöltjük győzelmében gróf Andrássy Sándor ellen, ki a kerületet most képviseli. Számításuk az, hogy a homonnai kerületben, mely az ország legnagyobb választókerülete, az ellenzék mozgalom legyőzése rengeteg pénzbe kerülne és jól ismerik gróf Andrássy Sándort arról az oldaláról, hogy a pénzt kezéből kiadni nem igen szereti. Más jelölt pedig az örüsi alkotmányos költség terhe mellett még azt a befolyást is nélkülözne, amivel gróf Andrássy Sándor s főképp atyja, gróf Andrássy Aladár homonnai földes- és kegyur rendelkezik. Mindezeknél fogva a kerület néppárti elemei biztosra veszik, hogy velők az ellenfél nem bírja meg a küzdelmet: és el vannak határozva ezt a kerületet egy kis néppárti és panszláv igaztás árában maguknak olesón megszerelni.

Nem először halljuk e hírt, de eddig elhallgattuk. Most azonban úgy vagyunk értesülve, hogy a felső vidék gör. kath. papjai a panszláv eszmék kultuszában velők szolidaritás más megyebeli vezetőkkel biztatást és unszólást kapnak e tervök keresztültételére.

Vármegyénk főispánja, gróf Hadik Béla az eperjesi gör. kath. püspöknel litogatósan volt, és ezt az alkalmat bizonyára felhasználta a hazafiasnak hirdett püspökkel a magyarság érdekének hathatós védelmét megbeszélni.

Figyelmeztetjük azonban főispánunkat, hogy a néppárti panszláv tendenciák Ungvár felől is kapnak elég tápot, és hogy jelsül a homonnai képviselőválasztás dolgában onnan fu erősen a szél.

szos idő letelik, újjan viseli akarika gyűrűt, melyet egy remek mahagóni dobozkában őriz a doktorné a doktor ökszereivel együtt.

— Hallgass!
Az ut kanyarulatján vig társaság tünt fel. A mama gyorsan és elfojtott felindulással sugta a leánya fülebe:

— A főhadnagy, és a doktor né! Igazítsd meg a esokrodát, a kalapod eleszozott. Szívélyesebben köszönsz. Berettyónek, mint bárkinek.

A társaság Erzsikéké mellett háladt el. A főhadnagy udvariasan köszönt, a mama mosolyogva fogadta, az Erzsike viselkedése pedig egyenesen találkozott a mama tetszésével.

Amikor a társaság messze haladt, Boorkönyne visszafordulva sokáig nézte őket, Erzsike pedig mamája arcát szemlélte figyelmesen.

— No hát, szólt visszafordulva, perverz asszony, utálatos asszony! Szegény Berettyó — s nagy megindultság köat leánya fülehez ha jolva nagy titkolózva sugta:

— Holnaputánra társaságot hívunk. Berettyó is ott lesz meg kell menteni a szegényt fiut. A továbbiakra nézve utasítást kapsz!

Erzsike elpirult, a mama arcára olyan káröröm féleült ki és gondolataikba temetkezve szótlanul haladtak a kavicsos, árnyas uton. míg végre befordultak a kanyarulatnál, a hol az imént a doktorné társasága tünt fel.

Ezekkel kapcsolatban még arról is értesülünk, hogy gróf Andrássy Sándor, ha a néppárt csakugyan jelöltet állít, fel sem veszi ott a harcot, hanem olesőbb mandátum után néz, sőt hogy már ki is szemelt magának egy más kerületet a megyében, még pedig az ujhelyit. Ezt a célját és Dókus Ernő mostani képviselő elejtését kedvező összeköttetései révén könnyen véli elérhetni. Dókus Ernő képviselősege felől csak a minap megmondtuk nyíltan a nézetünket, de épp y nvltan kijelentjük, hogy ha a homonnai néppártról szóló hír beigazolást nyer, gróf Andrássy Sándornak hazafias kötelessége a mandátumért, és a panszláv ifju néppárti mozgalom legyőzéseért a haretől és áldozatoktól vissza nem riadni.

Amint hogy egyelőre biztosan reméljük, hogy uly is lesz, mert a szabadelvű zászlóért abban a kerületben az Andrássyak tehetnek a legtöbbet, miután, sajnos, arra nincs kilátás, hogy a függetlenségi párt ebben a nem magyar kerületben boldoguljon.

Legjobban szeretnők különben, ha az egész hírt a tények, a közel jövő megérfolnák, mert vagy szerencsétlenség volna, ha a néppárt és a belője eszimászokdó panszlávizmus ily módon emelné fel a fejét a mi szerencsétlen vármegyénkben.

A felszakai kerületben lázasan folyik a korteskedés. Az I. számú (Ballagi) kormánypárt kortesei, Km Dániel, Molnár János, Mitrovics Gyula stb. napról-napra folyton a kerületet járják, — a nép már el is nevezte őket végrehajtóknak. Sikertül is néha egy-egy Hammersberg pártit eltántorítók, de a függetlenségi párti választók körül, hála istennek, hiába állkódnak, ezek a leghatározottabban visszautasítják minden ajánlatukat.

Hammersberg pártja csendesebben dolgozik, úgy látszik későbbre tartogatja erejét. Csak maga Hammersberg Miklós jár városról- városra litogatóst tenni. Külömben a II. számú kormánypárt elnöke, id. Meesner Gyula a párt vezettagjait szept. 8-án d. u. 2 órára O.-Lisztkára Hammersberg Miklós lakásába értekezletre hívta össze a teendő megbeszélése végett.

A kerület függetlenségi pártja a jövő hét folyamán tart jelölő gyűlést.

Zemplénvmegye közönségéhez!

A zemplénmegyei gazdasági egyesület révén e vármegye hazafias közönsége hatalmas arculesapást szenvedett az irányadó fővárosi lapoktól. Ugy éreztük magunkat, hogy oda kell tartanunk másodsor is — úgy látszik már pirulni sem tudó — arunkat, hogy ország-világ szeme láttára még egyet üssenek rajtunk, mert megérdemeljük.

Elhítteti magával ez az egyesület, hogy valami magasabb politikai bölcsességét követelt el, mikor gyáva meghunyászkodással és nem magyarhoz illő bujkálással fél szemével a rabló Ausztria felé kacintott s létre hozta ezt az új formulát.

Hiszen politikai divattá vált a formulázás! Eladhatjuk a hazát, megtagadhatjuk nyelvünket, — életünket, vagyonunkat annak a nagy Molochnak a gyomrába gyömöszölhetjük, csak találjunk rá tetszetős formulát s meg van mentve a jog, törvény és igazság!

Hát mi nem hisszük, hogy ennek a dicső multu vármegyének fiaí oly nyomorultan kislekűek lennének, hogy a legnagyobb gyalázatot, a mely férfit érhet, az arculesapást el tudják viselni.

Nem tudjuk s nem fogjuk túrni!

Becsületünket már egyszer tisztára kell mosnunk. Pirul az arunk, de nem a szegénytől — Zemplén szótárából ezt a szót kifejejtették már, hanem az ütésektől. De ezek az ütések talán fel fogják ébreszteni a közvéleményt.

Azt mondja a józan eszü magyar paraszt, hogy a politika az urak huncutsága. Elkövetnek oda fent elég politikai huncutságot s nagy-zási hóborrtá vált az a hiedelem, hogy ha ide lent Zemplénben mi is igyekszünk kivenni részeinket a politikai huncutságból, akkor kedvelté s kedvessé válunk a magas s még magasabb irányadó körök előtt.

Magyar emberhez illő nyíltszívűséget s őszinteséget kívánunk s követelünk!

A gazdasági egyesület a mi nevünkben nem beszélhet, nem beszélhet a vármegye összes független érzelmű gazdaközönsége és egész hazafias polgársága nevében sem. S mi nem vagyunk hajlandók tovább túrni azt, hogy vezérvármegyénk minden alkalomkor, midőn valamely hazafias, nemzet függetlenítő dologról van szó, az egész ország előtt pengelgőre álltassék.

Ha annyi kérés, könyörgés, ha az argumentumok özöne az úgynevezett irányadó körök meg nem győzte, hát kényszerítük őket más meggyőződésre.

Beszéljen már egyszer a nép is, lássuk, hogy elaljasodott rabszolga akar-e lenni, vagy él-e még benne a magyar önértetnek egy szikrája!

Jöjjon ide a vezérvármegye népo s Isten szabad ege alatt tegyen valomást, akar-e gazdaságilag független lenni, akarja-e hangos szóval, hogy meghallja az egész ország, követelni a gazdasági különválást, vagy tovább is nyomoruságban akar-e silylődni s borától, buzájától megfosztva, gyolesáblól kivetkőzve koldulni akar tovább is a kizsákmányoló Ausztria ajtaja előtt?

A nép szava Isten szava! Népgyűlést akarunk! Igenis urak, kik orrunknál fogva akartok minket vezetni, majd mi fogunk magunkkal ragadni titeket is. A reactió actiót szül, — így áll ma ez a tétel.

Népgyűlést fogunk összehívni a választás előtt, lássa meg a nép, hogy ki fog oda eljönni s ki nem mer oda eljönni! Tudja meg már egyszer Zemplén népe, hogy neki is van joga beleszólani a saját és a haza jövőndő sorába, hallgassa meg kiáltó szózatát az egész ország s vegyen példát a vezérvármegye néptől a magyar nép mindenütt, a hol magyar föld van s magyar szó hangzik s tudja meg a nemzet, hogy felébredt Zemplénvármegye hosszú tespedéséből, öröknek látszó álmából!

Követni fognak minket mindenütt s a józan eszü magyar nép fog irányt adni szívével, becsületével, s ki fogjuk vivni az önálló vánterületet, a gazdasági függetlenséget.

A hol még egy igaz magyar szív dobog e megyében, a hol a politikai paralízis bacillusa tönkre nem tette még az agyvelőket, oda el fog hatni szózatunk, és ide fognak se-regleni a kárpátaljai és bodrogmenti népek mind-mind, hogy hosszú évtizedek óta újra megismerjék egymást, hisszük, hogy egy óhajban, egy

forró kívánságba fognak összeolvadni érzelmeik!

Magyarországot a magyarnak!

Dr. Székely Albert.

Nyilatkozat.

A Zempléni Újság szerint a függetlenségi párt egy érdemes tagját lebeszéltem volna a megvásárlói jelöltségről. Ez először is fogalmi képtelenség, mert hiszen Megyaszon még képviselőválasztás nem volt, de tudtommal a jelzett kerületben a pártok sem formálódtak még ki jelöltek szerint, csakis kombinációkat fűznek egyik vagy másik reménybeli jelölt kilitásaira vonatkozólag, ott tehát még mindig felléphet, aki akar. De nem is igaz, amit a Z. U. ir. mert én nem „beszéltem le,” hanem felvilágosítottam pártunk amaz érdemes tagját a megvásárlói kerületre nézve.

Történt pedig a dolog ekképen: Mezei Ernő ur két ízben tisztelt meg látogatásával abból a célból: hogy tölem, mint a zempléni vármegyei függetlenségi párt elnökétől, információt szerezzen arra nézve, minő kilitásokkal léphetne fel Megyaszon a jövő képviselő választás alkalmából. En köteles őszinteséggel közöltem vele megbízható értesülésekből merített nézeteimet, amelyek szerint ott sem neki, sem pártunk bármelyik jelöltjének — igen nagy pénz áldozat nélkül győzelemre kilitása nem lehet. Megjegyzem, hogy már ez év tavaszán, mielőtt Mezei Ernő urt személyesen ősmerni szerezésém lett volna, Kossuth Ferencz pártvezér előtt élő szóval ugyanilyen értelemben nyilatkoztam.

Ez a száraz tényállás. Ha Mezei Ernő urat kapacitáltam, úgy meggyőződött véleményem reális voltáról. Ha nem kapacitáltam, mert hiszen azzal váltunk el, hogy ő korábbi összeköttetési révén puhatólni fog a kerületben, akkor nyitva az ut, senki azt előtte elállani nem fogja. De az én szabadelvűségemmel a beugratás össze nem fér.

Kossuth János.

A zempléni vármegyei függetlenségi párt elnöke.

Pártunk elnökének nyilatkozata után csak egy pár szót akarunk fűzni.

A Z. U. végre megmondta, hogy mit talált ő a mi lapunkban olyat, ami a szabadelvűséggel ellentétes, s ami feljogosítja őt arra, hogy miniket agráriusnak, klerikálisnak és egyéb ilyenfajta gonosztevőnek nevezzen.

A liberalizmus ellen való ez az egyetlen nagy vétségünk az volt, hogy Mezei Ernőnek 30 éves hírlapírói jubileumáról nem emlékeztünk meg.

Hát ez igaz, de meg van az oka. Mi meg akartunk emlékezni Mezei Ernőről, tisztelettel és pietással akartunk írni az ő törhetlen, következetes elvhűségéről. De éppen akkor vettük észre, hogy Mezei Ernő belső munkatársa lett a kormányparti Z. U.-nak. Ezt magában a Z. U.-ban olvastuk.

Ez a felfedezés megbénította tollunkat és már nem tudtuk magasztalni a Mezei Ernő elvhűségét. S mivelhogy ezt már nem tehetjük, hát inkább hallgattunk az egész jubileumról.

Szó sincs róla, hogy valami nagy bűnnek tartanók mi ezt Mezei Ernőről. Csekélység az egész, s meg vagyunk győződve, hogy ő maga se tudja még tán azt se, hogy a Z. U. kormányparti, s így ő kormányparti lap munkatársa.

De mert éppen Zemplében esett meg vele ez a kis tévedés, hát ép itt nem írhattunk cikket az ő elvhűségéről.

Lehet ugyan, hogy a Z. U. úgy magyarázza a szabadelvűséget, hogy szabad legyen az embernek akármi módon lapa dolgozni, ellentétebe is, meg kormánypartiba is. Mert az az elv, hogy ellenzéki ember csak ellen-

zéki lapa írjon, tényleg némi korlátozása az egyéni szabadságnak, s így lehet, hogy a Z. U. tiszta szabadelvűségével ellentétes.

Őszintén megvalljuk, hogy ilyen értelemben nem vagyunk szabadelvűek, és onnyiben igazat adunk a Z. U. vádjainak. Mi azt a szabadságellenes — tehát nyilván reakciós felfogást valljuk, hogy aki a fővárosban ellenzéki, az ne legyen Zemplében kormányparti, s aki Pesten Kossuth Ferenc munkatársa, az ne segítse elő Zemplében nevének odaköleszítésével egy új kormányparti sajtóorganon boldogulását, s a megyei függetlenségi elemek esetleges megtévesztését. És elismerjük, hogy e miatt az egyéni szabadságot korlátozó, illiberális felfogásunk miatt nem üdvözöltük Mezey Ernőt.

Egyébiránt ismételtelen kijelentjük, hogy Mezei Ernőt, a kormányparti Z. U. munkatársát el tudjuk választani Mezey Ernőtől, a függetlenség lelkes bajnokától, és az utóbbit a legőszintebben tiszteljük és nagyrabecsüljük.

S a mi a megyesszói kerületet illeti, a legnagyobb örömmel vesszük, ha ott Mezei Ernő próbál szerezését, s bizonyosak vagyunk felőle, hogy a párt is örömmel fogadja, s támogatja. Kovács Gábor pedig szívesen átengedi neki a tért. De nem bízathatjuk győzelemmel ott, a hol a győzelemre — sajnos — meggyőződésünk szerint alig van kilitás.

Pártunk elnöke se mondott, s nem is mondhatott Mezeinek egyebet. Tiszta ráfogás tehát az, hogy szabadelvűsége miatt nem bízhatta Mezeyt. Hiszen Kovács Gábor, ha nem is olyan nagy ember, de okvetlenül van olyan szabadelvű, mint Mezei Ernő, hát ha őt támogatja a párt, Mezeyt se kevésbé támogatná.

A Z. U. kijelenti, hogy nem kereseg Nagy Sándor elejtésére. De azért szíves volt már előre meggyanusítani minket avval, hogy szabadelvűsége miatt nem fogjuk szívesen fogadni a függetlenségi pártívá vedleni akaró Nagy Sándort. Ebből gondoltuk, hogy a Z. U. rokonszenvezik az ilyen Nagy Sándor féle szabadelvűséggel.

Most a Z. U. azt mondja, hogy ő se szereti Nagy Sándort. S nekünk eszünkbe se jut azt mondani, hogy a Z. U. azért nem szereti Nagy Sándort, mert szabadelvű. Hát higgye el a Z. U., hogy a mint ő nem a szabadelvűsége miatt haragszik Nagy Sándorra, úgy nekünk is lehet egyéb okunk az ellenszenvre, s nem okvetlenül annak kell az ellenszenv okának lenni, hogy Nagy Sándor ur „szabadelvű“.

Végül csak azt jelentjük ki, hogy mi a párt közt és magunk közt semmiféle elválasztó vonalat nem tudunk, és hogy ezentúl írhatja a Z. U. akár a párt felől, akár mi felőlünk, hogy klerikálisok, reakciósok, vagy akár gyujtogatók vagyunk, mindaddig egy szót se felelünk rá, míg ezeket az üres állításait nem bizonyítja.

A MEGYE ÉS A VÁROS.

× **Uj teher.** Az utolsó órában figyelmzettük a város körzését, hogy a vágóhid-szabályrendelet szerint ezenfelül *magánfogyasztásra* szánt sertéseket is csak a közvágóhidon szabad levágni, s a vágatási díj minden sertés után 3 korona, s azonfelül a vizsgálati s egyéb díjak. A szabályrendelet ellen bezárólag szeptember 6-áig lehet fellebezni, ha nem fellebeznek, egy újabb teher fog a polgárságra nehezdedni, még pedig leginkább a szegényebb közeposztályra. Sajnos, úgy látszik, hogy az újhelyi közönség már azt is elűtrné, ha szíjjat hasitanának a hátulból.

Az új jövedelem jó lesz arra, hogy

valamivel ismét leszállítsák a községi pótdadó kulesát, s így a teher egy újabb részét vegyék le a nagy urak a virilitást vállairól, s hárítsák át a szegényebb osztályra. Ujhelyben már így szokás.

KOSSUTH SZOBOR.

— Nagymihályban — mint annak idején közöltük is — a vármegyei szoborbizottság megkeresése folytán még június havában szintén megalkult a helyi bizottság, a mikor is Sulyovszky István elnöké, Csibó Bertalant és Füzesséry Tamást alelnökké megválasztotta és 100 tagú választmányt alakított.

A szervezkedésen felül azonban a volt időnyartama alatt komolyabb akcióba nem lépett. Most, hogy a város képe kissé megelevenedett és a siker nagyobb reményével kezdheti meg a bizottság működését, a szűz választmány a múlt vasárnap délután ülést tartott az ovoda helyiségében, a mikor is — mint lapunknak jelentik — Sulyovszky István elnök leikos szavaira a választmány nagy számban megjelent tagjai egyhangulag elhatározták a város területén az általános gyűjtés megejtését, a végből a város területét tizenhárom kerületre osztva ugyanannyi küldöttséget alakítottak és biztalt meg a gyűjtés foganatosításával.

A küldöttségek következőleg alakultak meg:

Malatinszky László, Boczay Gusztáv, dr. Kállai József, dr. Fuchs Ignác, Pólyányi Géza, dr. Skultéty Viktor, Mitrásák János, Szabaj Mihály, Alexa Mihály, Kardos Lajos, Horvát Sándor, dr. Kerekes Pál, Herczik József, Mikvoics Béla, Hoszpodár Balázs, Hoszpodár Mihály, Barthus Boldizsár, Formádi Antal, Hochmann Antal, Vass József és Lászlófy László.

Vüdső Gyula és Kalinószky Adolf, a kik működésük eredményéről a négy hét múlva kitűzendő választmányi ülésen teszik meg jelentésüket, egyhangulag és lelkesedéssel határozta el a választmány még azt is, hogy e hó folyamán a szobor alap javára egy hangversenyyel egybekötött táncmulatságot rendezs egyben Sulyovszky István elnöklote alatt dr. Barthus Sándor, Buzay Gusztáv, dr. Glück Samu, Herczik Béla, Horvát Sándor, dr. Kállai József, dr. Kerekes Pál, Malatinszky László, dr. Pogány Gerő, dr. Skultéty Viktor és dr. Widder Márk, választmányi tagokból álló szűkebb körű rendező bizottságot alakított.

Örömmel regisztráljuk tudósítónk jelentését és hisszük, hogy Nagymihály lelkes és hazafias polgársága most is bizonyoságot fog tenni arról, hogy e város a köz- és hazafias ügyekben mindenkoron hatalmas létező szokott magának kivinni és hogy együtt érez a végre öntudatra ébredt vármegyével.

HIREK.

— **Horkayné az újhelyi korzón.**

— Aktuális toroferék.

V.

(Kiszthand, nagyságos asszonyom. Tehát ismét körünkben üdvözölhetem?)

Jó estét. Ami az üdvözlést illeti, annak jó magam is örülök, hogy újra maguk között időzhetem olykor. — Ugy-e soká tartott a nyaralásom? Tudja, az én jó uracskám ama ritka kiváltságos férjek lajstromába iktatható, akik, — ha tehetik — nagyon keveset tudnak megtagadni a feleségüktől. Nem is soká kellett érvelnem, amikor a nyaralási terveimet eléje tártam (No meg, sugom magának: én vagyok az ur a házánál!) Hódolok a kor divatos áramlatának s a firdőzési hajlamoknak nagy segítségére van egy kis szimulált idegzsába. — Külömben is

fürdőörvos labdaccai elől nagyon kívánkozom már a maguk nyárs-polgáriás rántott csirkéje után.

(Nem veszi-e észre nagyságos asszonyom, hogy kicsiny, de lelkes városunkon szinte veres fonálként húzódik végig a nyárvégi hangulat?)

— Óh igen, és gyönyörködöm e hangulatban. De maga ám itt, e korzón járva, meglehetősen udvariatlan édes barátom. Ha az újhelyi hölgy világ, mely itt körülünk hullámzik e pillanatban, el tudná lenni a maga gondolatait: jaj lenne a fejcséjkének, mely nyárvégi hangulatra gondolt akkor, midőn a pótkák szerint még mindig csak tavaszról lehet szó. Ah, barátom, sajnos de való: a maguk blazirt hangulatvilágában rendszerezve van manapság az ugorkaszegzon.

Ugy-e megengedi, ha most, épen apropos, kissé leleplezem magukat, a teremtés mai korodát. — Lássá, áperre kijelentem, hogy nem vagyok megeledve magukkal, édes-kedves nyárvégi gavallérok! Nem tudom, így van-e az e városkában is, amit külföldben eddig rendszerint az ily kisebb városokban tapasztaltam, hogy a maga féle fiatal uracskák majdnem mind született aristokraták. Főelvkük az, hogy akinek lényén nem ömlik el kellőképen az angol spleen és aki nem igazszik lépten-nyomon blazirttá varázsolni a becses ábrázolást, annak fogalma sincs az előkelőségről. Maguk mindig töbnek akarának mutatkozni, mint a minők a valóságban. Higgye meg édes barátom, ezekben én a mai társadalom beteges tüneteit látom. Csendesebb s eredményesebb munka helyett majmolóiv lesznek azon szerencsesebb halandóknak, kik kedvező életviszonyaiknál fogva a feltűnésre vágyásukat könnyebb szerrel kielégíthetik. De... No lássa, a nyaralás óta milyen dühös erényfilozóf lettem.

(Engedje meg nagyságos asszonyom, hogy mint „érdekelt“ e kérdésben bővebben ne nyilatkozzam. De a mi a tapasztalatait illeti, azokban nem nagyon térünk el egymástól.)

— Nos, ha már a férfiakról szó volt, a lányokról is elmondom a magam nézeteit, hisz' maga jó fiu, meg tudja tartani a diszkreció határait. A világrt sem akarom lerontani illuzióit a szép nem irányában, de lássa, nálunk sem külön a nagyzolás. A telekkönyben 3 hold szántóföld erejéig bejegyzett családapa lánya lenőzi a 2 holdast, ezeket viszont a macskába se veszi az az urhölgy, kinek leendő hozományába véletlenül több számú holdakat kebelezett be a gondviselés.

(Nagyságos asszonyom, ugy hiszem mindezek csupán a mai társadalmi viszonyok áldozatai. Oly szegény a társadalom, hogy a régi módból csupán egy maradt meg: az igény, mely alacsonyoknak épen nem mondható.)

— Ezt elismerem. Amde — engedje meg, hogy kissé banálisan fejazzem ki magamat, abban is megfelelünk, Darwin elméletének, hogy szívesen utánozzuk a tehetőseket.

Ez az utánzás aztán a legképtelenebb helyzetekbe sodorja mindegyiket, mert az utánzás határtalanul gyöngö. A közép osztály is, mely azért szeret nagy demokratának látszani, ma napság már aprajától a nagyjágig mind finom és előkelő, szinte facsarja az ember orrát a paesuli, mert hát hiába, arisztokraták vagyunk, kényes, gögös arisztokraták...

(Sajnálatos jelenség, nagyságos asszonyom, hogy a nemes egyszerűség és őszinteség mindjobban közelodik a végenyészethez. Stréber a világr: szépen lemarad, a ki nem kapaszkodik.)

— Az előkelőkről szólván, egy igazi arisztokrata jut az eszembe: a maguk főispánja. Meg kell vallanom, hogy csinos ember. S még hozzá, a mi másoknál nem gyakran jár együtt az úri származással: okos ember is, ki bizonyára érti a maga

mesterségét. De illik is, hogy ilyen legyen a kertész Zemplénmegye nagy kertjében, a hol csupa szép virágok illatoznak. Csak aztán a megye területén nagy fáján kellő ügyességgel nyesegetse majd azokat az oldalhajtásokat, melyek különben a fa életerejét gyöngyöztetik. Az új helyi hölgyek meg lehetnek elégedve a megye új vezérével.

(Az új vezér is meg lesz elégedve megyéjével, ha belehelyezkedik az új rezidenciába s műzeumba teszik a vén megyeházat.)

— Tehát egyetlen több lesz Újhely monumentális épületeinek a száma. Maguk nemsokára elhomályosítják az én szépséges fővárosomat. Különösen ha az igazság is új palotát kap. Különben is úgy vagyok informálva, hogy maguknál amugy amerikai módon, gombamódra teremnek a modern paloták. Csak egy dolog van, a miben e város még nem érte utól a művelt nyugot metropolisait. — a korzóján nem rajznak aszfalt — azaz betonbetyárok!

Ifj. Zsoldos Benő.

Olvasóinkhoz. Tisztelettel felkérjük lapunk mindazon olvasóit, kik még az előfizetést meg nem utították, avagy hátralékaikat ki nem egyenlítették, hogy úgy az előfizetést megújítani, mint a hátralékos előfizetést kiegyenlíteni sziveskedjenek. *A Felsőmagyarországi Hírlap kiasóhivatala.*

— **Egyházi kinevezés.** Szepessy Ede bolvi esperes plebános gaideli, más-ként gajdobrai címzetes prépostát nevezetett ki.

— **Áthelyezés.** Éber Sándor kun félegyházi állami elemi iskolai tanítóképző intézeti segédtanár a sárospataki áll. képezdeház helyezett-tett át.

— **Hymen.** Ornstein Markusz kereskedő eljegyezte Engel Izrael helybeli kereskedő leányát Laurát.

— **Spitzer Jónás** jegyett váltott Beck Sámuel erdőbényei kőbányatulajdonos leányával *Jolánkával.*

— **Lefkócsy Kálmán,** z.-btkai okleveles s. jegyző jegyett váltott *Herskócsy Adolf* z.-szinnai földbirtokos leányával: *Rózsikával.*

— **Dr. Bubics Zsigmond** kassai püspök megbízta *Ravasz István* volt sátoraljaujhelyi áll. iskolai, jelenleg kassai községi tanítót, hogy a kassai kir. kath. tanítóképző-intézetnél az állattartás és a növénytantalom mint a szépréprás tanítsa. Ismerve nevezett tanító itteni kitűnő működését, örülünk szorgalmát és ambícióját méltányló kitüntetésének.

— **Egyházköri közgyűlés.** A tiszáninneni ev. ref. egyházkerület ősi közgyűlése Sárospatakon lesz szeptember 24—25 napjain.

— **A felső-zempléni ev. ref. egyházmegyei tanítóegyesület** f. hó 23-án Gálszécsen tartotta meg tisztújítással egybekötött évi rendes közgyűlését. A tisztikar következőleg alakított meg: Lelkészi elnök lett Péter Mihály gálszécsi lelkész, világi elnök Dókus László, tanítói alelnök Várady Pál deregnyői, főjegyző Önyöd Miklós mácaai, aljegyző Kendei Pál abarai, pénztáros Molnár István b.-ujlaki, választmányi tag Mizsák Péter gálszécsi és Sallay Simon szatmári tanítók. Lelkészi elnök megnyitott beszédében különösen a tanítók önművelését, az egyesületben való buzgó munkálkodását, az egyleti élet felvirágoztatását, az egylet alapszabályainak korszerű módosítását, továbbá az ismeretek mellett az egyháziasságot s a vallás-erkölcsi nevelést hangsúlyozta. A közgyűlés tanácskozásának legfontosabb része volt a nyugdíjrevisio ügyében való állásfoglalás. Kimondotta az egyesület, hogy a kántori fizetésnek, — melyért terhes szolgálatot teljesí-

nek, — a tanítói jövedelemben való beszámítása a nyugdíjnal az ev. ref. tanítóokra sérelmes. Lépéseket tesznek, hogy a kántortanítói fizetéstől a kántori teljesen különítessék el; a kántori vonások az egyház rendelkezése alá, az így megmaradt tanítói fizetés az állam által egészítessék ki a törvényes minimumra; s ezen fizetés vétessék szintébe a nyugdíj alapnál. A tagsági díjak fizetése tekintetében, melynek hanyag teljesítése gátolja az egyesületet a haladásban, kimondott, hogy a hátrálók dec. végéig befizetendők, ellenkező esetben megbízott az elnökség, hogy a legerélyesebb lépéseket tegye meg.

— **Hol a rendőr?** A tegnapielőtti vásáron két vidéki atyafi a Vöröskör előtt ugyancsak „összekülönbözött”. Csakhamar nagy bámészkodó tömeg vette körül az egymást egész-ségesen nyaklevesező sörökort, kiket szétválasztandó, egyes naiv lelkű rendőrért kiáltottak. De meglepetésükre, dacára a vásári napnak, sem a Vekerle téren, sem a főútcán, sem a Kazinezy utcán városunk éber rendőrsége egyetlen egy példányban sem volt képviselve. Mi az ilyen-ken nem csodálkozunk. Nálunk a rendőrök csak ott motogatók magukat, a hol nincs rájuk szükség; este a kapuk alatt. A mi rendőreink bibijémmég jobban megvilágosítja az a megható történet, a mely ugyanezen nap estőjén, úgy 10 óra tájban Szakácsy cukrászdája előtt játszódott le. Egy szuszterlegény megtámadta egy a kaptafa mellett vele nem a legjobb egyetértésben élő bajtársát. A villanylámpa alatt áll a rendőr — s ezt tessék elhinni — karbafont kézzel nézte a verekedést. Csak mikor a támadó cipész legényt a tett színhelyéről szaladni látta, emelte ki jobbát kényelmes helyzetéből, fenyegétdöztvén:

— Megállj gazember, majd találkozunk mi még! — mond és marad nyugodtan.

— **Szeptember elején.** Megnyult és örömtől repeső ábrázatok, hönök alatt kinyelvek cipelő diákgyerekék, aggodó szülők, kik járnak-kelenek csemetéikkel, s borongó arccal szemlélők fiaik feleleteit a bizonyos javító-vizsgákon, és szigorú tekintetű professzorok; ez ma a helyzet szignaturája. — Nem, még van valami: az iskolák kerítése mögött, az udvaron, avagy kellő helyiség hiányában az utcán kiabáló diák-sereg, mely jelenleg: „börzéznek”. — „Börze” milyén szó ez, mely a tanuló-gyerekek seregében is otthonos! Lesz? Avatlatlanok talán nem is tudják, hogy ez a könyvvásárt jelenti, a mi pedig ép olyan, mint a börze: szerepel rajta a „hausse” és a „baisse”. — akár csak az értékpapírokat kínáló üzlet ember kiabálása a maga cikkének árait, ép úgy hangzik vissza az iskola tágas udvara: Schultz-Dávid 2 kor. 40 fillér! Vergilius — két hatos! Még szegény Julius Caesár is felkeltik sirjából: de másfél piculánál többet nem akar érette adni a vevő. A kínáló pedig ott hagyja búsan az udvart, mert ő ma a Szakácsyba akart menni a Julius Caesár árára! — Boldog diákölet! Megaranyozod te napjait a kissébb és nagyobb diákseregnek, — bár tartanál örökké! . . .

— **Tolvaj kaszírón.** Csinos kis történet nevezhet hősönjéül egy átutazó kaszírós lányt, *Hirsch Albert* közp. takarékpénztári főkönyvelő Kossuth-utcai lakásáról mult hó 29-én sok értékes holmi — ősi gallér, szoknya, blouze stb. — melyet szel löztes céljából az előszobában kifüggesztettek, ismeretlen módon eltűnt. Az esetet feljelentették a rendőrségnek, mely mindjárt meg is tette a szükséges intézkedéseket. Sürgönyözött ide, sürgönyözött oda, nyomozott itt-ott, és még most is nyomozna, ha a véletlen nem szolgáltatna volna kezébe a tolvajt egy kaszírós frajla személyében. Egy kis szolgáló eseléd ugyanis, ki ezelőtt a

meglopott Hirschnél szolgált, s így ismerte a házbeli ruhákat, nagy esudlőközssal látta, hogy egy kaszírón méltóságtejes léptekkel méregeti a Kossuth-utca járdáját, *volt urúja ruhájában.* Rögön figyelmező tett egy rendőrt a tolvaj lányra, kit így sikerült is elfogni. A tolvaj frajla most a rendőrség palotájába van bekész-kvártélyozva.

— **Viszavont áthelyezés.** Kötsze István sárospataki államképezdei tanárnak Losoncra törént áthelyeztetését a miniszter megváltoztatta, s a nevezettet további intézkedésig működési helyén hagyta.

— **Első sirbolt a közös temetőben.** *Klein* Izidor helybeli építész tervezte szerint már elkészült a közös temető első sirboltja: a *Dokus* családé. A renaissance stílusban épült nyers téglá falazattal bíró sirbolt nagyon esinos kiállítású s egyszerűsége dacára bizonyára díszere fog válni a közös temetőnek. A kiválóan sikerült sirbolt előnyösen ösmert építő-jét dicséri.

— **Koldusok a vásáron.** Törvény szerint minden község tartozik a szegényeiről gondoskodni. Ép azért nem értjük, miért engedi meg a kapitányság, hogy olyan sok csonka, bésa, süta, vak koldus ülje végig vásárok alkalmával a Papsor utcait. A nyomor iránt részvételt van mindenki, de a kirakatba állított nyomor kellemetlen s undorító. Ha új helyi illetőségiek azok a koldusok, lássa el őket a város, ha nem azok, toloncolják illetőségi helyükre, hogy ott részesüljenek ellátásban.

— **Színészek Sárospatakon.** Krémer Sándor színtársulata Sárospatakon 26 előadásra hirdetett bérletet. E hó 3-ikán, kedden kezdte meg előadásait. A társulat 26 tagból áll.

— **A cigány temetése.** Szomorú nótát húzott kedden délután a Lukács-Dandás zenekar végig a városon. Az öreg kisbögöst, *Dandás* Andrászt, *Dandás* Aladár apját temette a banda. Szegény *Dandás* nagyon mogunhatta az életét: hétfőn délután a református temetőben agyonlőtte magát. Öngyilkosságának okáról nem tudnak semmit. Meghatóan szép, egyszerű temetése volt.

— **Czimbalom hangverseny.** Feketené *Féjér* Irén, a román királyné udvari czimbalom művésznője f. hó 7-én, szombaton a Bock féle „Korona” szállóban hangversenyt tart. Az általánosan ismert kiváló művésznő többek között a román király, Frigyes főhercegnő, Schaumburg Lippe hercegnő díeséő okirataival díesekedhetik és már ezért is ajánljuk a műpártoló közönség szives figyelmébe. A ki nem hallgatta meg, nem mindennapi műélvezettől fosztja meg magát.

— **Öngyilkosság.** *Szecsé* sárospataki földbirtokos a mult hó 30-án felakasztotta magát, s mire észrevették, meghalt. A jókedélyű szorgalmas és vagyonos birtokos halálának oka ismeretlen.

— **A sárospataki önkéntes tűzoltóegylet** parancsnoksága e hó 8-án Sárospatakon, a „Kossuth-kert”-ben a tűzoltóegylet alaptökejének gyarapítására jótékonydeu zártkörű táncmulatságot rendez.

— **Szülők figyelmébe.** Udvardi Szaniszló helybeli zongoratanár ez év szeptember hó elsejétől saját lakásán (a Szepesi dr. ház) alapos zongora oktatást ad és pedig kezdőknek 3 ft., előhaladtaknak 5 ft. havi díjért. A beiratások személyesen avagy levélileg is eszközölhetők.

— **A török hődöltség Magyarországon.** Szomorú korszak, gyászos emlékü évek azok, melyek ezt a nevet viselik. Ez a név hosszú, szomorú időszakot jelent a magyar nemzet történetében, mely a mily szomorú, épen olyan hősi. A nemzetek egyáltalán legnehezebb időszakokban legnagyobb szerűbbek és legnemesebbek. — A török korban is ily nagy volt nemzetünk s a kis várak nagy hősoi a világtörténelem lapjaira irták be nevüket, mint a nyugati civilizáció védői. Erről a korról szól a Nagy Képes Világtörténet 130. füzeté. A 12 kötetes nagy munka szerkesztője dr. Marcali Henrik, egyetemi tanár. Egy-egy kötet ára díszes félbörkötésken 16 korona; füzetben kapható 60 fillérével. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadóknál (Révai Testvérek Irod. Int. Rt. Budapest, VIII., Üllői út 18. sz.) s minden hazai könyvkereskedés utján.

∞ **Változtatás a sátoraljaujhelyi állami el. iskolai beiratási sorrendjén.** A sátoraljaujhelyi áll. el. iskolai beiratásokra, vonatkozó s előzőleg megjelent „Ertesítés” hatályon kívül helyeztetik, újabb intézkedés folytán a nevezett intézetben az 1901—2-ik isk. évre a beiratások szept. hó 5-től bezárólag 14-ig, d. e. 8-tól 11. d. u. 3—5-óráig a következő sorrendben eszközöltnék: szept. hó 5-én és 6-án a I. — 7 és 9-én a II. — 10 és 11-én a III. — 12 és 13-án a IV. — 14-én az V. és VI. osztálybeli növendékek iratnak be. Sátoraljaujhely, 1901. szept. hó 3-án. *Dókus* Gyula s. k. császári és kir. kamarás, áll. isk. gond. elnök. *Vágó* Gyula s. k. áll. isk. igazgató.*

*) Helyes is, mert ha a régi értesítés szerint 20-ig tartott volna a beiratás, nem tudjuk mikor tanítottak volna.

Kiadótulajdonos:

LANDESMANN MIKSA

Női-szabóműhely áthelyezés.

Van szerencsém a n. é. hölgyközönség b. tudomására hozni, hogy

női-szabóműhelyemet

mai naptól a Petőfi-utca 552. sz. (a volt Teich-féle ház) az áll. elemi iskolával szemben áthelyeztem.

Amidőn is szíves tudomására hozom, hogy **francia és angol divat szerinti ruhákat, ép úgy felöltöket**, legjobban és legízlésesebben készítik. Főtörekvésem mindenkor oda fog irányulni, hogy a nagybecsült megrendelő hölgyközönségnek megelégedését mindenkor kiérdemljem.

Sátoraljaujhely, 1901. aug. 21-én.

Kiváló tisztelettel:

Zinner Bernát,

női szabó.

Ruhavarrás és szabás tanítását elvállalom.